SMÖRKOLA

Andreas Kärngard
Söder, Östersund
2023-12-11

De hade skaffat hunden för nio år sedan. *Hon* hade skaffat hunden. Den var deras men det var hon som skaffat den. Det var åtminstone vad han tänkte i stunder som denna. Jävla hund! Han hade suttit på toaletten och scrollat, det var bara han hemma. Ja, och så hunden - han och hunden.

Ett prasslande läte hade påkallat hans uppmärksamhet. Utan att torka sig i arslet hasade han upp byxorna å stegade stressat ut i hallen.

Det var just som han anat - hundjäveln hade bitit sönder den ihopknutna soppåsen som han nyligen ställt på stengolvet innanför ytterdörren. Det var spaghetti, urlagda snusprillor och vått hushållspapper överallt i en redig röra. Det svartnade för ögonen, Lars lyfte upp hunden i nackskinnet och skrek. Avslutningsvis skickade han iväg hunden över det slitna golvet. Klorna rev i träparketten. "Satans jävla hund, fy fan! Fy, fy fy!" Så sansade han sig, reste sig upp och lade in en snus. Svettpärlor hade brutit ut i pannan.

Detta var inte första gången hunden äcklat sig med soporna. Han såg framför sig hur hunden fått i sig något

farligt och tänkte att det i så fall skulle vara rätt åt honom. Men, tänkte han, då skulle han bli tvungen att uppsöka veterinären. DET skulle inte heller vara första gången.

Det var där och då, när han stod i hallen med resterna av bajs i röven och sopor runt sina bara fötter som den mörka tanken format sig i hans huvud; en idé hur han en gång för alla skulle göra sig kvitt problemen med hunden.

Han skulle ha ihjäl den. Naturligtvis skulle han inte mörda den, inte för att man kunde mörda en hund - ett djur - men ändå, han skulle inte *döda* den, inte med sina bara händer. Nej, hunden skulle få ta klivet in i döden själv. Lars skulle bara leda den.

Lars älskade smörkola, vilket hunden naturligtvis också gjorde. Mer än en gång hade hunden rivit åt sig av de gräddiga kolorna när han för en kort stund lämnat skålen någonstans utan uppsikt. Därför tänkte han, att om han förgiftade en smörkola skulle saken vara klar. Det finns massor av människor där ute som placerar ut preparerade hundgodisar och det är ju inte lätt att hela tiden hålla koll på vad hunden tuggar i sig. Sofia skulle bli ledsen, *ledsen* men inte arg.

Efter att ha läst på lite i ämnet förgiftning hade han kommit fram till att stryknin och Warfarin var två heta kandidater. Stryknin var ett ämne som var dödligt i tillräckligt små mängder, lätt att hantera och dessutom relativt enkelt att få tag i. Kruxet var att det gav en extremt bitter smak. Hunden skulle förmodligen lukta sig till att något var fel. Warfarin å andra sidan, som ofta var den aktiva substansen i råttgift, var både smak- och luktlös samt enkel

att få tag i. Nackdelen med Warfarin var att det var anpassat för råttor, det skulle krävas en stor mängd för att döda ett så pass stort djur som en hund. Det skulle inte få plats i en liten kolagodis.

Just som han börjat misströsta ramlade han över en artikel om en bakterie; *Clostridium botulinum*. Bakterien fanns i princip överallt och var i sig ofarlig men producerar ett extremt potent nervgift vid namn botulinumtoxin. Lars pillade sig i örat och läste med spänning hur endast ett snapsglas av giftet skulle räcka för att ta kål på hela Sveriges befolkning. Vidare var giftet både smak- och luktlöst - det var perfekt! Lars mös. Tydligen kunde giftet återfinnas i dåligt hanterade matvaror så som rökt fisk, konserver och diverse inläggningar. Han visslade till. Det blev bara bättre och bättre. Det skulle med andra ord inte gå att utesluta möjligheten att byrackan fått i sig giftet via något han tuggat i sig utomhus! Hunden åt alltid av det han hittade när de var ute. Han visste det - Sofia visste det.

Efter vidare eftersökningar på nätets mörkare sidor fann han ett obskyrt nätapotek som inte direkt var knussliga. Sagt och gjort, Lars förde den lilla oskyldiga musmarkören till rullgardinsmenyn och valde 500 mg botulinumtoxin. Sedan klickade han på "köp", fyllde i sina uppgifter och bekräftade. Han fällde ihop skärmen och reste sig upp. Ute hade vinden tilltagit. Snön piskades upp mot sidorna på bilarna ute på gatan.

När kunde han förvänta sig att få hem det han beställt? Han räknade, tre fyra dagar kanske. Med lite tur skulle han få paketet innan helgen. Fredagen kunde vara sista

dagen han skulle behöva gå ut och kissa hunden. Hunden ja, det var dags för eftermiddagspromenad. Han gick ut i hallen och med kopplet redo i handen ropade han på den lille terriern Ludde. Men ingen Ludde syntes. Var fan var han nu då? Lars ropade igen. Och så där var han! Han kom gående långsamt, med släpiga rörelser, så stannade han upp. Lars blev tvungen att ropa och mana igen. "Ko-om! Ludde! Kom hit!"

HUNDJÄVEL

"Kom nu fina vovsingen! Vi ska gå ut och kissa. Kissa som du tycker så mycket om."

För ett ögonblick tycktes det för Lars som att Ludde förstått vad han planerat. Att han genomskådat Lars, att han inte alls tänkte gå ut, inte gå ut och absolut inte äta någonting olämpligt.

Nonsens, tänkte Lars, det är bara kylan. Kräket skyr ju kylan som pesten.

Nu var hunden nära och i ett plötsligt utfall fångade Lars in Ludde i ett grepp. Han kopplade honom och gick ut. Bit ihop nu, tänkte han, snart är det över.

Vardagen flöt på som vanligt och veckan gick. Lars hade varken fått någon mailnotis eller SMS, men så på fredag morgon plingade det till i inkorgen; paketet hade anlänt - det låg i en Instabox utanför ICA.

Egentligen hade det kunnat duga med nästan vad som helst; en bit falukorv eller en banan, men det var något med smörkolan - en slags poetisk rättvisa tänkte Lars när han tog

ett av de fina paketen av cellofan och guldfärgat band från hyllan inne i kaffe- och teaffären. Åtta stora fina smörkolor. Efter att ha betalat drog han upp påsen, stoppade in en av dem i munnen och blundade. Han kunde höra Luddes karakteristiska skall utanför gallerian. Lars hade lärt sig att känna igen det ynkliga ylandet och förstod att han vid det här laget förmodligen börjat frysa. Han stoppade ned påsen i jackfickan och gick mot de röda plåtlådorna.

I boxen fanns inget paket. Istället låg där ett vadderat kuvert; vitt, litet och nätt. Han plockade upp det och gick ut. Där ute stod Ludde mycket riktigt med ena tassen i luften. "Ja husse är här nu." Vi ska hem till värmen. Han höll upp paketet. "Och ikväll ska du få något extra, lite gottis!" Han knöt upp knuten på kopplet och började gå hemåt.

Väl hemma upptäckte han att ytterdörren var olåst, fan! Sofia hade kommit hem tidigare. Han stoppade hastigt in paketet innanför jackan och klev in.

"Hej älskling! Är du redan hemma?" - Inget svar. Han lossade kopplet och tog av sig skorna. Hunden sprätte iväg som en raket i riktning mot vardagsrummet där ljudet av prat och skratt hördes. Sofia satt i telefon. Han lade lugnt in paketet bakom fåtöljen i hörnet av hallen. Själva prepareringen skulle ske efter middagen, i lugn å ro när Sofia duschade. När han hängt upp jackan i kroken under hatthyllan gick han in i köket. Väl där kunde han konstatera att kylskåpet i princip var tomt, fan! Det hade han helt glömt bort. Han hade tänkt handla när han ändå var nere i centrum. Vad skulle de äta nu?

Telefonsamtalet fortsatte. Lars försökte höra vad hon

sade. Av det lilla han uppfattade förstod han att hon talade med sin bästa vän - ja, då skulle det med andra ord ta tid. Det var lika bra att passa på, han stängde kylskåpsdörren och plockade ned påsen med smörkola från hyllan, öppnade den och plockade ut två; den ena stoppade han i munnen. Därefter stoppade han tillbaka påsen i skafferiet och gick ut i hallen. Han gissade att hon satt där hon alltid satt; i hörnet av soffan. Man kunde inte se varken hallen eller dörren in till toaletten från den platsen. Med kuvertet och smörkolan i händerna gick han in i badrummet. Och för säkerhets skull vred han om låset.

Så stod han där med redlinepåsen i ena handen och smörkolan i andra. 500 milligram, tänkte han medan han knådade runt med den uppvärmda kolan i handen. Han mindes inte exakt vad det stått på nätet, men det var viktigt att det inte blev för svagt, han ville inte sätta sig i bilen och åka till veterinären. Efter en stunds övervägande öppnade han påsen och tömde ut halva innehållet i handen, rätt ned över kolan. Sedan började han knåda. Det var förvånansvärt enkelt att arbeta in pulvret i godiset. Under tiden tänkte han på hur han skulle komma att behöva trösta henne, hur han skulle behöva finnas till för henne. Hon skulle antagligen vara ledsen hela kvällen. Men, tänkte han, det fick det vara värt. Inget gott som inte har något ont med sig.

Efter att han var färdig synade han resultatet. Visste man inte bättre hade man utan vidare kunnat stoppa in kolan i munnen tänkte han och för en sekund lekte han med tanken på att faktiskt göra det. En lustig tanke - det var ju faktiskt en annan lösning på exakt samma problem. Det var

bara en tanke, dö ville han inte. Men någon skulle dö, det visste han, och det skulle få bli hunden.

Efter att ha gömt påsen bakom plastblomman ovanpå badrumsskåpet gick han fram till dörren. Han lyssnade. Sofia satt fortfarande i telefon. Lars låste upp dörren och gick in i köket, den lilla kolan placerade han på golvet framför sockeln till ett av skåpen. Hunden skulle definitivt hitta den där.

Eftersom giftet var så pass potent var det av stor vikt att tvätta händerna noggrant efter hanteringen hade han läst. Plötsligt landade en hand på hans axel.

"Hej, Cilla hälsar. Har ni varit ute?"

"Tack, hälsa tillbaka. Jo, vi var nere vid gallerian och handlade. Ah just det, jag köpte några smörkolor också, tänkte om vi skulle se filmen ikväll."

Hon tyckte om smörkola lika mycket som honom.

Det hade blivit pizza, han hade beställt. Han hade dukat framför soffan. Han hade tagit fram glas, bestick och tallrikar. Själv hade hon suttit med Ludde i famnen å talat i telefonen hela tiden. Efter pizzan hade han dåsat. Då hade hon vaknat till, pussat honom och tackat för att han ordnat mat. Därefter hade hon plockat fram läsk och godis.

Filmen var den de sett första gången hon sovit över hos honom. Det hade gått tio år sedan dess. De gjorde så ibland, såg filmen. Återbesökte tiden som varit. Såg den väl mest för att underhålla det där fina de mindes de haft då när allt varit nytt.

Sofia stoppade in ännu en i munnen på honom.

"Okej, en till men du får de sista två." *Mm*.. han

smaskade. Den söta grädden, så len mot gommen.

"Vad sa du?" Hon lät disträ, hon var alltid så när de såg film. Det spelade ingen roll vilken de tittade på.

"Jag sa att du får de två som är kvar." På TV´n grinade Nicholas Cage illa mot Travolta, fylld av raseri.

"Nej jag har redan ätit tre, det där var den sista."

Det klämde till om hjärtat när något olustigt föll över honom. Vad menade hon med tre? Nej det kunde aldrig stämma, han hade redan fått två. Pulsen steg medan han räknade; *en* i butiken, *en* i köket när han kommit hem. *Tre* hade Sofia tagit. *Två* hade han fått - tre med denna. Han var plötsligt blöt under kläderna, det formligen rann ur honom. Han räknade igen. Pulsen skenade. Nej det *kunde* aldrig bli åtta. Han såg mot hunden. Jo, tre plus tre är sex, plus två - han visste svaret innan han börjat; åtta jävla smörkolor! Hjärtat rusade. Nej nej nej! Aldrig i livet! Den åttonde låg på golvet nere under skåpet! Där han lagt den till Ludde. Den som hundjäveln skulle nosa upp å äta. Den som skulle ta livet av honom. Den gräddiga smaken i munnen sade något annat.. *Hunden*. Han stirrade oförstående på hunden i Sofias knä. Hunden hade inte ätit sin godis - sitt *gottis*. Men det låg kvar där han lämnat det. Så måste det vara. Samtidigt hörde han någon prata. Han såg Ludde - hunden som log. Var det hans röst? Inte Luddes, men sin egen? Som talade, som talat? Nog fan såg det ut som att hunden faktiskt *log*? Samtidigt *hände* någonting - eller var det inbillning?

"Va? Vad är det med smörkolan? Vad säger du älskling?"

"Hur många.. *fanns* det?"

“Hur många? Det var ju fem i påsen, men så hade du ju tappat en av dem på golvet din slarvputte!” Sofia som leende slitit ögonen från skärmen blev nu genast osäker. Lars huvud hade liksom vält åt sidan, hon lade huvudet på sned och i mörkret försökte hon se var ögonen var, men hon lyckades inte hitta dem. Det såg nästan ut som om han stirrade in i kudden.

Allt hon tyckte sig förstå av det han nu sade var “vad du gjort” därefter gick det inte att höra mer.

Ur munnen och halsen kom nu ett väsande läte som kort senare byttes till ett slags gutturalt gurglande.

Sofia välter sig fram mot honom i soffan. Det klirrar till när den lilla glasskålen hon haft i knät far i golvet.

“Lars! Vad är det med dig? Herregud Lars!? Titta på mig Lars!”

Huvudet hade fallit framåt när hon i desperation försökt lyfta upp hans överkropp. Det enda Lars förmådde sig att göra var att med vidöppna ögon betrakta hunden som lämnat soffan.

Och det sista Lars hann se innan kroppen gav upp var hunden som nu, uppenbart upphetsad, ivrigt viftade på svansen.